

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 50/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť E. T., T., S. T., T., S. T., T., a M. T., T., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. D 754/2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. T., S. T., S. T. a M. T. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2007 doručená sťažnosť E. T., S. T., S. T. a M. T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. D 754/2001.

Z obsahu sťažnosti a z priložených písomností vyplýva, že sťažovatelia oznámili úmrtie ich manžela a otca Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) 4. mája 2001. Okresný súd začal konať dňa 9. mája 2001 a zároveň v tejto veci poveril na úkony v konaní o dedičstve súdnu komisárku.

Konanie okresného súdu nie je dosiaľ právoplatne skončené.

Sťažovatelia ďalej uvádzajú:

„Okresný súd v Leviciach svojim postupom porušil vyššie citované základné práva sťažovateľov. (...)

Okresný súd v Leviciach najmä v období dňa 8.10.2002 do 13.2.2003 a v období od dňa 4.10.2005 dosiaľ spôsobil v dedičskej veci zbytočné prietahy. Súd v dedičskej veci po poručiťovi dosiaľ nerozhodol. (...)

Súdna komisárka v období najmenej od 2.10.2001 do 8.10.2002 a v období od 13.2.2003 do 4.10.2005 nevykonávala úkony, na ktoré bola súdom poverená a tým súd spôsobil zbytočné prietahy aj v tomto období. (...)

Pokyny súdu voči notárke neboli účinné a dôsledné a podľa nášho názoru ani dostatočne kvalifikované.“

Vzhľadom na uvedené majú sťažovatelia zastávajú názor, že bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 754/2001 a aby prikázal okresnému súdu konať bez prietahov a priznal im primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ďalej ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd uvádza, že právo, aby sa vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, je podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možné úspešne uplatniť na ústavnom súde len vtedy, ak sťažovatelia využili právne prostriedky, ktoré im na ochranu práv poskytoval do 31. marca 2005 zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v ustanoveniach § 17 a nasl. a s účinnosťou od 1. apríla 2005 poskytuje v ustanoveniach § 62 a nasl. zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Ústavný súd nevyžaduje ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie využitie uvedených prostriedkov nápravy, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že túto podmienku sťažovatelia nespĺnili z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), najmä ak využitie uvedených prostriedkov nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. III. ÚS 132/05).

Zo zistení ústavného súdu, ako aj z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepodali sťažnosť na prietahy v konaní podľa zákona o súdoch a tiež neuviedli žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nespĺnili z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Na základe uvedeného v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (IV. ÚS 44/03, IV. ÚS 153/03, III. ÚS 304/04) dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľov nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany ich základných práv, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí pre neprípustnosť. Odhliadnuc od uvedeného ani celková dĺžka konania pokiaľ ide o náročnosť dedičského konania nebola neprimeraná.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008